F1 Zranione Dusze: Ceija Stojka

„Kiedy wyszliśmy, byliśmy chorzy, całkiem chorzy! Nasze serca były zranione; nasze głowy, nasze dusze były chore … Ci wszyscy ludzie nadawali się do leczenia. Nie powinni mieć dzieci przez pięć, sześć lat – ci nieliczni, którzy wyszli, którzy ciągle tam byli – dopóki nie będą wystarczająco silni, dopóki nie wróci im zdrowie i będą mogli znów się śmiać widząc, że świat nie jest taki zły … No i strach, zawsze strach. Dzieci dorastają wraz nim. To dlatego ciągle oglądają się za siebie chodząc po ulicach. Rozumiecie? Oglądają się za siebie. Tylko ktoś, kto się boi, ogląda się za siebie! Ktoś, kto wyszedł z obozu chory, którego głowa cierpi, a dusza krwawi z powodu ojca, siostry, brata, którzy nigdy nie wyszli, może jedynie mieć takie dzieci, których dusze są tak samo ranne. Przychodzą na ten świat i widzisz jakie są słodkie, jakie piękne. Dbasz o nie, troszczysz się, całujesz i kochasz. Potem dorastają. Ale strach, który był w tobie, przepływa w dzieci razem z mlekiem matki”.

1920 1953 1961

Czy wiesz, że

… książka Ceiji Stojki „Żyjemy w ukryciu”, która ukazała się w 1988 roku była jedną z pierwszych książek opowiadających tragiczny los Sinti i Romów w czasie Holokaustu z perspektywy ocalałych?

Zadanie dla Ciebie

Wybierz zdanie z tekstu Ceiji Stojki, które najbardziej Cię porusza. Przedyskutuj je w małych grupach.

Na zdjęciu

Ceija Stojka (1933-2013), ocalała z Auschwitz, ze swoją córką Silvią w 1953 r. Centrum Dokumentacyjne Austriackich Romów, Wiedeń, Austria.

https://www.romasintigenocide.eu/pl/f